

Priča moga dede

Sjedim na kućnom pragu i posmatram svoga dedu. Prosjed i proćelavi starac ,koji je odlaskom u penziju,došao iz grada na selo i tu sada živi-sam.Voli da radi i zanima se raznim poslovima.Sam sebi kuha,pere veš,prostire ga,sam hrani životinje sa kojima i često razgovara.Ponekad priča i sam sa sobom-kaže tako najlakše isplanira svoj dan i samo kada naglas razmišlja ne zaboravi sve poslove odraditi u toku dana.

Upravo sada,dok ga posmatram,djed hrani koke i piliće.Baca kukuruz iz ruke, a šaljivđija vjetrić vraćao je sjemenke ka njemu ne bi li ga razljutio. Zna moj djed za te vragolije povjetarca pa je samo podigao u vis usta i namjestio brk na smiješak.Pogledao je prema meni i uz takav osmijeh mi namignuo.-Aha,dedo je raspoložen.

-Dedo,zašto malo tog kukuruza ne baciš onoj uplašenoj ptičici što se udružili s pilićima, a ne može da dohvati nijedno zrnce!,upitala sam tiho,da ne bih uplašila živinu i piliće.

-Uzmi ti zdjelu pa nahrani ptičicu.To je djetlić,ma neće on pobjeći,već se navikao na nas.

-Kao da se pripitomio i kao da te voli!

-Jeste, u pravu si.Pa draga moja Kikirikice,večeras kada bude vrijeme za spavanje...

Nije morao ni da završi rečenicu,a mene obuze neka toplina oko srca,jer sam znala da to znači da ću čuti još jednu lijepu priču i neki novi događaj moga dede.

Dan je protekao sporo.Mada sam se trudila da dedi pomognem u radu ,stalno sam mislila na priču koju će mi dedo ispričati večeras.

I tu smo.U sobi sa prigušenim svjetlom,a na stolu razne đakonije, od slatkiša do svježeg voća izrezanog na kriške, koje je dedo pripremio specijalno za mene. Iz starog šporeta čuje se pucketanje vatre i miris pečenih jabuka.Moj krevet je smješten tako da iz njega vidim igru plamena u šporetu.

-Prikupio sam jesenas-počeo je dedo svoju priču-dosta oraha,lješnjaka,sjemenki od bundeve,pa i kukuruza za moje koke i piliće. Imao sam pet koka , deset pilića i dva pijetla. Jednog sam poklonio komšiji, slabo je pjevao, a ovaj drugi je dobar.

Znala sam ja da je pjevac završio u supi koju sam slasno posrkala, al dedo nije htio da me rastuži, jer je znao koliko volim životinje.

-I tako, iz dana u dan, rastu pilići i koke daju jaja, a pjevac svako jutro dođe na prag, kukuriče i probudi me svojom pjesmom-sa nestrpljenjem nastavlja dedo.

-I sve tako, do dana kada sam primijetio da mi ponestaje hrane u podrumu.Sve manje kukuruza i sjemenki. Odmah sam pomislio na pjevca. Slabije kukuriče, sve je lijeniji i kao da se udebljao. Saberem ja dva i dva ,lopovčina se deblja , a ostale koke sve mršavije. Tada ga

počnem javno kritikovati,čak sam mu i prijeto.Sve manje bacam hrane pred lopužu i govorim mu kako ne zaslužuje ni toliko...

- Nećeš se ti meni više točiti, imam ja lijek i za to.

- Moja Kikirikice,-obraća mi se dedo, mojim najdražim nadimkom koji sam dobila od njega dok sam bila sasvim mala.Bila sam bolešljiva,slabo sam jela i bila prava mršavica. Često mi je dedo donosio hranu u krevet i šaputao:“Vidi kako si mi mršava,sitna ko kikiriki.Hajde, na silu, bar neki zalogaj!! Kikirikica je jela za ljubav dedinu.

-Mislim da se pjevac tada uplašio, počeo se izdvajati iz jata i bježao na svaki šum. Čas je bio na koritu, čas na kolcu od ograde i svuda gdje ja nisam bio u blizini.

- A može li pjevac da razumije ono što mi govorimo!-znatiželjna sam.

- Meni se čini da je ovaj naš baš sve razumio, a i neka je. Ja ga hranim, čistim iza njega, vodu mu zagrijavam kada je hladno, a on krade.

-Jedne noći, dok sam se spremao da legnem, čujem ja u podrumu nešto pucka, lupka, čangrija. Pomislim da su miševi u potrazi za hranom, al je baš potrajalo,tup,lup,kuc. To me sviranje i uspavalo.Čim sam ujutro ustao, krenem do podruma i vidim na dnu vrata nekakvu rupu.Sagnem se na koljena da vidim unutra,ali bijaše mračno, ništa nisam vidio. Otvorim vrata i gle čuda! Sve koke, pilići i pjevac se zbili u ćošku podruma,a tamo u pletenoj korpi sa kukuruzom,na vrhu, razbaškario se onaj djetlić i drobi li drobi.Baš se počastio. Priđem mu, a on se i ne mrda, valjda ne može ,prenajela se lopužica. Dohvatim ga rukom, a on miran, samo se malo pognuo dolje i zatrepao krilima.Tužno je pogledao u ćoške sa kokama, kao da se pravda. Sa njegovog desnog krila se skotrljala kapljica krvi na moju ruku.Bio je povrijeđen. Sigurno se ogrebao na otvor na vratima , koji je sinoć sam probušio svojim kljunom.Odnesem ga u kuću i malo pudera, malo mehlema,zavoja i uspijem izliječiti ranu ovom hrabrom deliji, koji je priznao grešku i spasio pjevca.

- I tako je to, Kikirikice,moja. Ujutro će nas probuditi pjesma našeg pjevca. Jest da mu je glas malo promukao ili je možda još ljut na mene. Ali ima on pomoćnika, djetlića. Gore , na orahu, iznad stare kuće ,vjetar je donio neku limenku, pa kad naš djetlić čuje pjevca ujutro, on odmah raspali po limenci svojim oštrim kljunom.Tako, jedan pjeva, drugi svira, ma, Kikirikice, pravi orkestar.

-Eh, to ti je priča o moja dva drugara!

Glas mog dede bivao je sve tiši i tiši, a ja nisam baš sigurna da sam njegovu priču čula do kraja.

Ne brinem zbog toga , jer raspust je dug, a dedo je već spomenu neki događaj sa Žučom, jedva čekam sutra...

